

Saša Nový

POZNÁNÍ

láska, přátelství a přiznání

Saša Nový

POZNÁNÍ

1. VZPOMÍNKY

Když Petr konečně skončil s přípravami, vykoupal se, nařídil budík na třetí hodinu ranní a šel si lehnout. Měl na spánek necelých pět hodin, ale ani ty mu neměly být dopřány.

Venku úřadovala pravá letní noc. Okno do pokoje bylo otevřené dokořán. Z ulice bylo slyšet čas od času auto nebo klapot bot nějakého opozdilého tuláka noční ulicí. Vedro bylo nesnesitelné. I přes otevřené okno, se v pokoji nedalo dýchat. Petr byl přikrytý jen lehkou přikrývkou přes nahé tělo, přesto měl pocit, že leží v roztopené peci. I ta deka mu vadila. Proto ji ze sebe strhnul a zůstal ležet jen tak, jak na svět přišel. Stále nemohl usnout. Spánek nepřicházel. Horká letní noc nebyla jediným důvodem, proč nemohl usnout. Hlavou se mu honila spousta myšlenek.

Jednou z nich byla představa, jak se zítra utáboří u přehrady. Petr se po dlouhé době chystal zase na vandr. Už dlouho se na tuhle chvíli moc těšil. Viděl se, jak sedí u vody, rybaří nebo se, kdykoliv bude mít náladu, vykoupe a potom se bude válet na slunci.

Při jedné ze svých mnoha víkendových toulek přírodou, které miloval, našel pěkné místečko u přehrady, kam podle známek už hodně dlouho nikdo nechodil. Byla to zalesněná zátoka, kde se pár metrů nad vodou krčil malý srub. Široko daleko nebyla vidět jediná známka dalšího života. Petra to překvapilo. Srub vypadal, že už je delší dobu nepoužívaný. I když vypadal zachovale, bylo znát, že už ho dlouho nikdo nepoužíval.

Z nálezů tohoto zapadlého místa měl Petr radost a už se těšil, jak si tam bude užívat. Místo bylo daleko od nejbližší vesnice a stavení. Mimo cest a pěkný kus od nejbližšího veřejného dopravního spojení. To všechno bylo asi tím důvodem, proč sem nikdo dlouho nezabloudil. To mu vyhovovalo. Už se na to, bohem i lidmi zapomenuté místo nádherné přírody, kde se mu líbilo, těšil. Chtěl tam být v klidu a sám. Důvodem byla událost, která se mu rovněž honila hlavou a nedala mu taktéž usnout.

„Petře, doufám, že už jsi natolik dospělý, že ti mohu věřit. Nikdy bych s tím nesouhlasila, ale je ti už osmnáct, a tak tě nebudu nutit, abys odjel s námi. Nechci, abys měl pocit, že se musíš držet stále mámě za sukni. Navíc Honza tvrdí, že bys měl konečně dostat šanci ukázat, že už jsi připravený vést samostatný život,“ uzavřela máma svůj monolog, při kterém stěží zadržovala slzy, které se jí draly do očí.

„Neboj, mami,“ objal ji Petr kolem ramen a políbil na tvář. „Jsem už dospělý a myslím si, že se o sebe dokážu postarat. Navíc, co je to dneska sto kiláků. Stačí sednout na vlak a za chvíli jsem u vás. Také existuje něco jako telefon, a tak si můžeme kdykoliv zavolat,“ utěšoval Petr mámu se skrytou obavou, aby si to ještě nerozmyslela.

Bylo to už pět let, co umřel táta a oni dva zůstali sami v bytě se dvěma pokoji a malou kuchyní. V té době se máma na Petra upnula ještě více než tomu bylo dosud. Celý život začala podřizovat jen Petrovi a jejich domácnosti.

Teprve loni, když ji doktor nekompromisně vyhnal po operaci do lázní, nastala změna v jejím, a vlastně i Petrově životě. Máma se tam seznámila s Honzou. Byl to skoro padesátiletý bezdětný vdovec. Měl malou zemědělskou usedlost, kterou by mu mohl leckdo závidět. Netrvalo dlouho a z obyčejné lázeňské známosti se vyklubala láska. Všechno klapalo bez problémů. Petr si s Honzou padli do oka a rozuměli si. I když Petr na lázeňské známosti nevěřil, v tomhle případě po nějaké době změnil názor.

Po čase přišel Honza s nápadem, aby se máma s Petrem přestěhovali k němu. Máma po delším váhání nakonec souhlasila, ale problém byl s Petrem. Nechtělo se mu z města, kde žil od narození, kde měl spoustu kamarádů a taky dobrou a slušně placenou práci.

Nakonec celou věc vyřešil Honzův návrh. Petr zůstane žít sám v bytě půl roku na zkoušku, a když nebudou problémy, tak se uvidí co dál. Máma o tom z počátku nechtěla ani slyšet, ale po čase, když se domluvili, že za nimi bude Petr každých čtrnáct dní jezdit, ustoupila.

„Tak dost toho srdceryvného loučení. Nestěhujeme se na konec světa a Petrovi bylo před měsícem osmnáct,“ vyzval je Honza přátelsky, když se vrátil z venku, kde nakládal věci do auta. „Ty, Petře, když budeš něco potřebovat, tak kdykoliv zavolej a za čtrnáct dní, tě čekáme doma. A když přijedeš s nějakou tvou holkou, tak bude také vítaná,“ dodal ještě Honza ve dveřích, když sebral poslední dvě tašky a vycházel z bytu.

Petrovi po jeho slovech přejel mráz po zádech. „Neboj, taky se dočkáte,“ odpověděl Petr, pokoušejíce se o úsměv.

Když se s mámou i Honzou rozloučil, ještě je vyprovodil máváním z balkónu. Potom se vrátil zpět do pokoje a opřel se o zárubně balkónových dveří. Poslední Honzova slova ho slušně vyděsila. Nevěděl, jestli to měla

být jen přátelská výzva nebo snad nějaká skrytá narážka. „Jen doufám, že nic netuší?“ povzdechl si Petr polohlasně. Byl z toho nesvíj. O tom, že se mu líbí kluci, věděl Petr již dost dlouho, ale bohužel neměl doposud možnost vyzkoušet si to v praktickém životě.

Jediná jeho zkušenost byla, když byli se třídou, ještě na učilišti, na bramborové brigádě. Spali v bývalém statku, kde bylo tak málo místa, že museli spát na postelích po dvou. Petr spal s Vaškem. Nejhezčím klukem ze třídy, za kterým se ohlížela nejedna holka. A nejen holka. Petr se s Vaškem znal a kamarádil již od dětství. Čím byli oba starší a vyspělejší, tím více si Petr uvědomoval, že nemá Vaška rád jen jako kamaráda. Vašek se mu líbil i jako kluk, jenže neměl nikdy odvalu něco naznačit. Natož mu něco říct.

Tenkrát na té brigádě spolu spali na jedné posteli, jen ve slípech, protože spát v nějakém pyžamu bylo pro ně ponižující. Chodili spolu do sprchy a trávili spolu spoustu času i jinak. A to i v situacích, kdy měl Petr možnost prohlížet si Vaškovo nahé tělo i s jeho nádherným mužstvím v rozkroku. Petr stále silněji cítil, že má Vaška rád nejen jako kamaráda. Začal si uvědomovat, že ho i vzrušuje jako kluk. To ho sžíralo. Měl hrozný strach, že kdyby se Vašek dozvěděl, co k němu Petr cítí, tak by skončilo jejich dlouholeté přátelství. Svoje tajné představy i vzrušení prožíval o to intenzivněji, když doma několikrát denně onanoval.

Další velký problém byl, když Petr vyrazil s klukama někam na diskotéku nebo se jen tak pobavit. Dalo se říct, že holky se o Petra zajímaly, ale on nejevil zájem o ně. Když byl sám, neměl problém, to se vždy nějak vymluvil. Horší to bylo v partě, tam si Petr nemohl dovolit něco pokazit.

Musel si hrát na lovce dívčích srdcí. Jeho lov a zájem o holky však vždy končil odchodem z restaurace nebo diskotéky.

Až jednou to Petrovi nevyšlo. Narazil na Lenku. Byla to pěkná a inteligentní holka a nebýt toho, že byl Petr jiného zaměření, tak by s ní určitě začal hned chodit. Ta se od Petra nenechala jen tak opít rohlíkem a zajímala se o něho i po diskotéce. Byla o rok starší než Petr.

Zpočátku se jí snažil vyhýbat, ale nějak se mu to nedařilo. Nebyla vlezlá, ale uměla vystihnout chvíli, kdy byl Petr v situaci, kdy nemohl vycouvat. Na ni neplatily žádné výmluvy a vytáčky. Petr se jí líbil a byl jiný než ostatní kluci. Nakonec to však dopadlo fiaskem.

Jednou, to bylo na nějaké tancovače za městem, to došlo, tak daleko, že se venku před hospodou začali líbat. Bylo znát, že Lenku to vzrušilo, ale Petrovi to nic neříkalo. Ale, aby se před ní neshodil, tak si v duchu představil, že se líbá s Vaškem. Trochu to pomohlo, ale Lenka nebyla hloupá.

„Já se ti nelíbím?“ zeptala se Lenka náhle a Petra od sebe odstrčila.

„Proč myslíš?“ zarazil se Petr, „jsi pěkná holka.“

„Pozoruju tě, Petře, už delší dobu. Já nemám zapotřebí se někomu vnucovat, ale líbil ses mi, a tak jsem si myslela, že bychom mohli spolu chodit. Myslela jsem si, že já se ti také líbím?“

„Líbíš se mi, Leni, ale já ...“

„Ale nechceš mě,“ skočila mu Lenka do řeči. „Sice nevím, co jsem ti provedla, ale stále víc mám pocit, že se mnou chodíš jen z povinnosti!“

Petra zamrazilo a na čele se mu objevil studený pot.

„Řeknu ti to rovnou. Nejdříve jsem si myslela, že jsi jiný než ostatní kluci a nejde ti jen o to dostat každou holku hned do postele. Ale čím víc tě znám, tak jsem si jistá, že jsi sice jiný, ale z jiných důvodů.“

„Z jakých jiných důvodů?“ zakoktal vyděšeně Petr se stále větší obavou.

„Škoda, Petře. Jsi hezký a hodný kluk,“ odpověděla mu Lenka po svém, jako by neslyšela, na co se ptal.

„Lenko,“ snažil se ji Petr chytit za ruku, ale ona ucukla, a tak Petr sáhnul jen do prázdna.

„Nemá to cenu, Petře,“ skočila mu do řeči a po chvílce váhání k němu přistoupila a tentokrát ho chytila za ruku sama.

„Co nemá cenu?“

„Petře, nejsem slepá. Zpočátku jsem si myslela, že máš o mě opravdu zájem, ale po nějaké době mi došlo, že to celé jen hraješ. Taky mě napadlo, že máš jinou holku, ale už nevěřím ani tomu. Prostě si myslím, že seš na kluky.“

„Jak..., jak jsi na to přišla?“ zalapal Petr po dechu.

A je to v háji. Teď, abych se šel utopit, prolétlo Petrovi hlavou. Tohle byla přesně věc, které se hrozně bál. Tak moc se snažil, aby na jeho tajemství nikdo nepřišel. A teď tohle.

„Prostě přišla,“ usmála se Lenka. Nebyl to však zlý úsměv. Spíše jen byla ráda, že se nemýlila. Tahle myšlenka ji pronásledovala už delší dobu. Sice se tomu sama divila, ale věděla, že tohle by Petrovi odpustila. Jinou holku však ne. Když však viděla, co její slova s Petrem udělaly, přistoupila k němu a objala ho.

Petr si o sobě nikdy nemyslel, že je zženštlý, ale tohle s ním opravdu zacloumalo. Chtělo se mu brečet.

„Jak už jsem řekla,“ pokračovala Lenka. „Neušlo mi, jak sis vždýcky prohlížel každého pěkného kluka, který se kolem tebe mihnul. Nejdříve

jsem si naivně myslela, že je to ze žárlivosti. Ale postupem času mi to začalo docházet. A taky nejde přehlédnout, jak jsi zamilovaný do Vaška.“

„To není pravda!“ vykřikl Petr. Ale uvědomil si, že křikem nic nevyřeší. Proto ztišil hlas. „To není pravda, Lenka, to pracuje jen tvoje bujná fantazie.“

„Když myslíš?“ pousmála se Lenka. Z jejího úsměvu se však dalo vyčíst, že ho chápe.

„Když jsem podle tebe teplej, tak proč se se mnou zahazuješ,“ utrl se na ni, seskočil z lavičky, kde spolu seděli a rychle se vydal k hospodě.

Ani k ní nestačil dojít a ohlédl se. Lenka stále seděla na lavičce. Nedalo mu to a vrátil se k ní. Zapálil dvě cigarety a jednu jí podal. Všiml si, že jí po tváři stékají slzy. Naklonil se k ní blíž a papírovým kapesníčkem jí je otřel.

„Děkuji,“ usmála se na něho a pobídla ho, aby si k ní přisedl. „Neboj, Petře, nikomu to neřeknu. Nejsem z těch, která poběží do hospody a bude to všem vykládat. Netvrdím, že mě to nemrzí, ale myslím si, že pro tebe je to všechno ještě těžší. Lidi dokážou být pěkně zlí.“

Petr se po ní překvapeně ohlédl. V první chvíli si myslel, že si z něho dělá legraci. Ona mu však upřeně pohlédla do očí. Chvilku váhal, potom se k ní naklonil a poprvé za tu dobu, co se znali, ji upřímně políbil.

„Děkuji ti, Lenko. Jsi fajn holka.“

„Mlč, blázínku. Nevíš ani, jak je to pro mě těžké. Ale i přesto jsem ráda, že jsem se v tobě nemýlila. Jsi opravdu jiný než většina kluků. I když jinak, než jsem si původně myslela. Zůstaňme alespoň kamarádi.“

Od toho večera se z nich opravdu stali přátelé. Většinou se tvrdí, že mezi mužem a ženou nikdy nemůže vzniknout opravdové přátelství. Oni dva však byli výjimkou.

Přesto však žil Petr nadále v neustálém strachu, že se to jednou provalí. A tak ani po roce nemohl Honzovi a matce splnit jejich přání, aby jim přivedl někdy ukázat svoji holku. Přání, které poprvé vyslovili, když se stěhovali k Honzovi na jeho statek.

Čas od času na toto téma, při jeho pravidelných návštěvách narazili, ale doposud se vždy Petrovi podařilo z toho nějak vybruslit. Jenže nevěděl, jak ještě dlouho? Proto se svěřil Lence a ta mu opět, jako již několikrát, pomohla. Dala mu svoji fotografii s věnováním, kde bylo napsáno: Pro mého milovaného Petra. O tom, že se měli rádi jen jako kamarádi, už ovšem nikomu nic neříkali.

Bylo pár minut po půlnoci, když Petr konečně zpocený vedrem usnul.

2. SETKÁNÍ

Ráno, když se Petr probudil, měl pocit, že právě usnul. Nejdříve chtěl ječící budík ignorovat, ale při pomyslení, co ho čeká a proč vlastně vstává, vyskočil z postele. Nevstával však sám. Měl společnost. Jeho mužství se pevně tyčilo a Petr cítil příjemné lechtání v podbřišku. Proto spojil příjemné s užitečným a vlezl si do sprchy. Nejdříve uspokojil neutuchající vzrušení a potom se pořádně osprchoval. Byl z toho nočního vedra celý upocený.

Když dorazil na nádraží, do odjezdu vlaku mu zbývalo ještě patnáct minut. Koupil si jízdenku a vyšel na nástupiště. Bágl položil na lavičku a se zapálenou cigaretou se začal rozhlížet po poloprázdném nástupišti. Po chvilce si Petr všiml, že pár metrů od něho stojí nějaký kluk. V první chvíli mu ani nevěnoval pozornost. Myšlenkami byl už v lese u vody. Za chvíli však měl dojem, že ten kluk nenápadně pokukuje po Petrovi. Ten se proto postavil, tak, aby na neznámého viděl, a přitom to vypadalo, že se kouká někam jinam.

Petr musel uznat, že se mu neznámý klučina velice líbí. Mohl být, tak v jeho věku a krom hezké štíhlé postavy, zaujali Petra jeho nádherné vlasy. Takové už dlouho neviděl. Byly černé, krásně dlouhé a až nezvykle jemně kudrnaté. Když k tomu Petr přidal jeho skoro dívčí tvářičku, musel si jen tiše a smutně povzdechnout. Tohle byl přesně ten typ kluka, kteří se mu hrozně líbili. Petr by se dal nejraději s tím klukem do řeči, ale nenašel k tomu odvahu. Opět jedna z těch

chvil, kdy Petr proklel svoje zaměření. Ten kluk tam stál jako socha a tvářil se, že ho nic nezajímá.

„...vlak přijede na druhou kolej. Dejte pozor u druhé koleje,“ zaslechl Petr zbytek hlášení z nádražního rozhlasu. Vzal svůj bágel do ruky a loudal se k přijíždějícímu vlaku. Nasedl do druhého vagónu za mašinou. Stačil si ještě všimnout, že neznámý nastoupil do posledního vagónu. Měl velikou chuť jít si sednout někam blízko něho, ale znovu k tomu nenašel odvahy.

Když po necelé půldruhé hodině zastavil vlak v malé zapadlé zastávce v lese, Petr vystoupil. Uvědomil si, že je zhruba na polovičce cesty mezi městem, kde bydlel a místem, kde bydlela máma s Honzou. Petr si v duchu představoval, jak by bylo hezké, kdyby vystoupil i ten neznámý kluk. Bohužel stál na zastávce sám. Proto, když vlak odjel, hodil si bágel přes rameno a vydal se podél kolejí směrem k přehradě. Ještě přesně nevěděl, jak dlouho se zdrží, ale měl čtrnáct dní dovolené, proto měl v úmyslu zůstat venku, alespoň týden.

Šlapal skoro hodinu, než se prodral ke „svému“ místu u přehrady. Nevedla tam žádná cesta. Navíc tam byl jen několikrát od chvíle, co to místo objevil. Proto mu trvalo nějakou dobu, než své místo našel. Jednoduší by to samozřejmě bylo, kdyby se Petr vydal z vlakové zastávky přímo k přehradě a potom podél břehu. Ale z minulých návštěv si pamatoval, že kam dohlédl, tak místo, kde chtěl tábořit, bylo ze všech stran uzavřené strmými skalami. Jediná přístupová cesta byla úzkou a hodně zarostlou soutěskou nebo po vodě.

Petr se posadil na břeh přehrady a spokojeně se rozhlédl kolem sebe. Byl si jistý, že tady bude mít klid od všech lidí. Navíc byl

přesvědčený o tom, že lepší místo k táboření a rybaření nemohl najít. Kolem dokola jen krásná příroda. Jen pár desítek metrů nad ním stál opuštěný srub. Bylo z něho vidět jen kousek, protože stál na mírně vyvýšeném plácku, do kterého se zakousla voda a vytvořila tam malou zátoku. Pohled, který Petr srubu věnoval, ho ujistil, že je stále prázdný. Ani při jedné ze svých výprav, kdy sem jezdil, tu nikdy nikoho neviděl.

Pomalou si začal vybalovat věci, aby si mohl připravit své bydlení. Z cely a větví si Petr vytvořil lehký a vzdušný příbytek a pod něj rozložil spacák a zbylé věci. Potom se přesunul o pár metrů ke břehu, vybalil své rybářské náčiní a po chvílce už měl nahozeno. Když se spokojeně usadil, s chutí si zapálil cigaretu.

Odpoledne začaly Petra znepokojovat mraky na obloze. Bylo sice stále teplo a slunečno, ale i když mraky nevypadaly nějak hrozivě, nevěstily nic dobrého. Petr si byl jist, že déšť nebo bouřka ho nemine.

Doposud neměl Petr žádný pořádný rybářský úspěch. Kromě několika cejnů nic jiného nechytil. Už se těšil na večer, až políčí na dravce. Prozatím si rozdělal oheň a opekl si buřta. Potom se rozhodl, že se vykoupe. Rozhlédl se kolem sebe, zda je tu opravdu sám. Když se utvrdil, že se na tom nic nezměnilo, svlékl se do naha a skočil do vody. Voda byla nádherně teplá, a tak Petr vůbec nespíchal ven. Nikdy sice nebyl žádný vrcholový plavec, ale vodu a koupání miloval. Proto se rozhodl, že si pořádně zaplave. Taky se rád potápěl. Pořádně se nadechl, a když si vybral směrem, kterým poplave, ponořil se. Vydal se pod vodou do zátoky směrem ke srubu.

Petrovi pomalu začal docházet vzduch v plicích, a tak se chtěl vynořit na hladinu. V tu chvíli najednou ucítil, že těsně vedle něho něco zahučelo do vody. Petr se tak polekal, že se nalokal vody a málem se utopil. Z posledních sil se vynořil a mezi vykašláváním vody z plic a lapáním po dechu se snažil dostat do míst, kde by dosáhl na dno. Když se mu to povedlo, začal se rozhlížet, co se vlastně vůbec stalo. Nikde nic a nikoho neviděl. Proto se rozhodl, že po břehu dojde zpět ke svému tábořišti. Na další plavání neměl už sílu. Ve chvíli, když se začal brodit ke břehu, vynořila se vedle něho z vody hlava. Petr zůstal vyjeveně stát.

„Omlouvám se. Nechtěl jsem tě vylekat, ale všiml jsem si tě pozdě. To už jsem nestihl uhnout.

„Dobry, nic se nestalo,“ odpověděl Petr po krátkém zaváhání. Ještě se nestihl vzpamatovat z leknutí z toho, jak mu málem dopadl někdo na hlavu. A teď tu bylo další překvapení. Vedle něho se z vody vynořil ten neznámý černovlasý kluk z nádraží.

Petr ho hned nepoznal. Teprve, když si neznámý prohrábl své husté kudrnaté vlasy, aby z nich dostal crčící vodu, uvědomil si, kdo vedle něho stojí ve vodě. Byl z toho dost překvapený. Zároveň zklamáný. I když se mu ten kluk na nádraží líbil, nyní ho ovládlo zklamání nad tím, že mu někdo cizí narušil jeho soukromí. Další problém, který Petr musel nějak vyřešit, byla jeho nahota. Věci měl několik desítek metrů opodál u svého tábořiště.

„Opravdu se ještě jednou moc omlouvám,“ usmál se provinile neznámý.

„Nic se neděje,“ zamumlal Petr, který najednou nevěděl, co má dělat, a jak se tvářit.

„Abych se po pravdě přiznal, nenapadlo mě, že bych to někoho potkal,“ začal omluvně vysvětlovat neznámý. „I když jsem tu už dlouho nebyl a jezdím sem jen občas, nikdy jsem tu nikoho nepotkal.“

„Já taky ne,“ povzdechl si Petr smutně.

„Za to leknutí tě zvu na kávu,“ přiblížil se k Petrovi neznámý s milým úsměvem.

Petra pozvání potěšilo, přesto ho stále mrzela ztracená samota. Také nevěděl, jak má naložit se svou nahotou. Před tím cizím klukem se styděl.

„Tak půjdeš?“ ohlédl se po Petrovi neznámý, který už byl skoro na břehu a všiml si, že Petr stále stojí po prsa ve vodě.

„Půjdu. Jen si ještě pro něco doplavu,“ odpověděl mu Petr. Jenže v tu chvíli si všiml, že neznámý, který vylezl na břeh, je také nahý. V tu chvíli nedokázal Petr odtrhnout svůj zrak od té nádhery.

Pohled na jeho krásné štíhlé tělo s malým pevným zadečkem a nádherným pokladem mezi nohama, přiváděl Petra do transu. Naštěstí si rychle uvědomil, že se chová jako blázen. Pomalu a nesměle se začal rovněž drápat z vody. „Tak já za chvíli přijdu,“ řekl Petr neznámému a chtěl se rychle vydat ke svým věcem. Neznámý se pousmál. Došlo mu, co Petra trápí. Nešlo si nevšimnout, jak se Petr snaží všelijak maskovat svoji nahotu.

„Nikam nemusíš chodit. Jsme tu sami a myslím si, že v tomhle vedru, ti zima nebude. Když jo, tak ve srubu mám nějaké věci na převlečení.“